

givet Ansøgning derom, men efter mit Skøn have de ingen Ret dertil, der er ikke sket nogen Uret. Det er en Misforstaaelse af Stillingen, naar man siger, at Lovgivningsmagten har gjort Uret. Naar den har truffet en Bestemmelse om Beregning af Ancienneteten, saa er det en fuldkommen lovlig og retfærdig Bestemmelse, og de, der søgte Embede, vidste, hvad de gik ind til. De, der vare ansatte som Andenlærere, kom ind under den Bestemmelse, der fandtes om, at ingen kunde faa mindre Løn end hidtil, saa der er ikke sket Uret, og de have ikke Krav paa nogen Erstatning. Naar man nu træffer en anden Bestemmelse, er det væsentlig, fordi det har vist sig mindre heldigt med de smaa Andenlærerembeder, vi have, og den Beregning af Ancienneteten, der finder Sted. For Skolernes Skyld er det heldigt at gaa til at give Andenlærerne fuld Anciennetet, og jeg kan ikke for mit Vedkommende tilraade at gaa ind paa at udbetale 100,000 Kr., eller hvor meget det kan være — jeg har ikke Tallet hos mig — til disse Lærere; de have ingen Ret til en saadan Udbetaling.

Timelærerne have flere ærede Medlemmer jo omtalt. Timelærerne bleve medtagne i 1899 ved et Ændringsforslag, navnlig under Hensyn til Stillingen paa Frederiksberg. Der oplyses for Udvalget i Folketinget, at paa Frederiksberg var Timelærerinstitutionen et fast Led i Skoleordningen, og at som Regel gik Timelærerne der over til fast Ansættelse. Dette medførte, at man mente at burde imødekomme de paagældende ved at optage en Bestemmelse, som gik ud paa, at de kunde medregne deres Timelærertid ved Beregningen af Ancienneteten. Det er Grundlaget for denne Bestemmelse, og den sluttede man sig til fra alle Sider. Ogsaa heroppe i Landstinget havde man en lignende Opfattelse. Ganske vist var Spørgsmaalet ikke til Forhandling imellem Tingene, det var ikke noget Stridsspørgsmaal, men man havde en lignende Opfattelse. Dette kan jeg skønne deraf, at i den foreløbige Betænkning, som fremkom fra et Flertal her i Landstinget om en helt anden Affattelse af Lovforslaget, gik man ud fra en lignende Opfattelse, idet man udtrykkelig der fastslog, at Timelærervirksomhed, som gik over til fast Ansættelse ved samme Kommunes Skolevæsen, skulde medregnes ved Anciennetetens Beregning. Naar der nu er rejst denne Retssag, som særlig er grundet paa en mindre tydelig Affattelse af Loven, tror jeg dog, at jeg

for mit Vedkommende maa fastholde, at det har været Lovgivningsmagtens Mening, at kun den Timelærervirksomhed, som efterfulgtes af fast Ansættelse ved samme Kommunes Skolevæsen, skulde medtages, og det tror jeg ogsaa, at man maa fastholde. Denne Opfattelse har været hævdet fra Administrationens Side lige siden 1899, det er ikke noget, jeg særlig har søgt at hævde. Og naar der nu her ved denne Bestemmelses Affattelse er vist Imødekommenhed over for den formodede Ret, som Timelærerne havde haft, saa mener jeg, at det er en Begunstigelse, som man her indfører, og som kan være heldig og rimelig, hvis Dommen giver de paagældende Medhold; men det er i Virkeligheden ikke noget, som stemmer med den Stilling, Lovgivningsmagten hele Tiden har indtaget til dette Spørgsmaal. Jeg tror ogsaa, at der i Lovens øvrige Affattelse ligger et Bevis imod Timelærerne. Man hævdede jo i 1899 — og det er gældende Ret indtil nu — at ingen kan faa fast Ansættelse i et Enelærerembede eller Førstelærerembede, medmindre han har praktiseret i 4 Aar ved Skolevæsenet; han skal have 4 Aars Øvelse, inden han kan faa fast Ansættelse og erhverve sig Anciennetet. Hvor urimeligt vilde det da ikke være, om ganske unge Seminarister, som komme lige fra Eksamen og gaa ind i Timelærervirksomhed, der kunde erhverve sig disse 4 Aars Øvelse, og saa faa disse 4 Aar medregnede ved Anciennetetens Beregning! Man ser straks, at det stemmer daarligt med hele Lovens Bygning, at Timelærere skulle have en saadan Anciennetetsberegning. Den Løsning, som her nu er foreslaaet, tror jeg er den heldigste for alle Parter, og jeg vil derfor meget anbefale den til Vedtagelse her i Tinget. — Ligeledes tror jeg heller ikke at kunne tilraade, at man giver Biskolelærerne en særlig Begunstigelse her. Biskolelærerne have jo faaet en Begunstigelse ved den Lov, som blev vedtagen i 1902, og de have faaet den gentagen her ved nærværende Lovforslag. Og vi maa vel huske paa, at Biskolelærernes Virksomhed falder som Regel, før de have taget Skolelærereksamen, og falder ved Skoler, hvor de ansættes uden anden Løn end den, de akkorderer med Sogneraadet om, og at de i de fleste Tilfælde ikke have anden Ansættelse end den, der gives dem af Sogneraadet. Det er altsaa en Virksomhed, som er en Slags Mellemting imellem privat og offentlig Virksomhed. Og naar vi i den Lov, som Rigsdagen vedtog